

Crònica de super(vi)vència des del terrat (3)

Ruth Troyano relata el seu confinament posant paraules als pensaments en clau de super(vi)vència.



Vinyes del celler Mesquida Mora de Mallorca. | Bàrbara Mesquida.

*"Que estranha forma de vida
Tem este meu coração
Vives de forma perdida
Quem lhe daria o condão?
Que estranha forma de vida"*

Un fado hipnòtic. M'agrada molt la versió original de la cantant portuguesa **Amália Rodrigues**, però la interpretació de **Sílvia Pérez Cruz** amb **Maria Jesús Ávila**, embarassada, a l'arpa, em commou encara més. La cantant de Palafrugell l'ha compartit avui al seu compte d'Instagram i des d'aleshores ressona a dins meu com un mantra.

Mentrestant, alliberar-se durant uns minuts del confinament, per anar a la farmàcia i/o a comprar els aliments bàsics, és també una "*estranha forma de vida*". Sento que el cor bateja més fort en baixar les escales... O és la buidor dels carrers, de les places i de les rambles la que ens fa sentir la seva intensitat? No sé si és trist o encoratjador creuar-se amb mirades de consol, de compassió, de condescendència? Desitjaria somriures extraviats dels qui no porten mascareta? El



sol convida a passejar per Barcelona, però la pressa de refugiar-nos, és molt més poderosa.

Són dies per navegar amb més calma per les xarxes socials i trobar petits tresors. La capacitat d'emocionar-se amb missatges que ens interpel·len i que ens recorden que, quan hi tornem, res serà igual i tot agafarà una dimensió redoblada i desconeguda. L'enòloga **Sara Pérez** comparteix a Instagram el llibre "*A versos sí, a veces no, a besos siempre*" que va comprar en una llibreria madrilenya on hi va fer cap per casualitat. Es diu "*Libros para un mundo mejor*". El text que acompanya la seva recomanació literària enamora: "*Esta tarde me apetece leer, para abrir una ventana a aquellas tardes en las que nos abrazábamos y nos besábamos como si no hubiera mañana... Para que vuelvan pronto*". Abraçar-se, quina necessitat que en tenim. I quin bé que ens fa a l'ànima. Diuen que calen 4 abraçades al dia per sobreviure, 8 per mantenir-nos com estem i 12 per créixer? No sé si en les circumstàncies que vivim, la la prescripció mèdica recomanaria redoblar-les. El que està clar és que qui ho viu sol, ho viu, segur, pitjor. El coixí no batega...

La biòloga (i amiga) **Sandra Pérez Torras** comparteix en un xat grupal que per dinar ha acabat l'última ampolla de Callet de Vins Can Majoral que li quedava a a casa. Jo em moro de ganes de beure-me'n una. I una altra de Trispol de Mesquida Mora. I també les dues de Cható Pqta de l'última anyada que gràcies a la sommelier **Astrid Goldstein** m'esperen al Celler de Can Mata de Sant Just Desvern. Tinc ganes de sentir Mallorca a través dels seus vins, i d'obrir ampolles per seguir celebrant que respiro. I que hi ha persones amb el cor molt gran com els **germans Roca** que han fet arribar una muntanya de guants a l'Hospital Trueta de Girona. M'he emocionat al llegir-ho... Només amb gestos sincers i humans com aquests i tants altres que aquests dies inunden de positivitat el nostre time line, ens en sortirem. Perquè com escrivia **Charles Darwin** l'any 1962: "No són els més forts de l'espècie els qui sobreviuen, ni tampoc els més intel·ligents. Sobreviuen els més flexibles i adaptables als canvis".